

Sygn. akt XI W 2624/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 września 2016 roku

Sąd Rejonowy dla Warszawy – Śródmieścia w Warszawie XI Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Michał Kowalski

Protokolant: Karolina Szczęsna, Małgorzata Gardocka

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 24 sierpnia i 21 września 2016 roku w W.

sprawy przeciwko **W. Z.**

synowi K. i J.

urodzonemu (...) w Ł.

obwinionemu o to, że:

1) w dniu 8 kwietnia 2016 roku około godziny 11:55 w W. na skrzyżowaniu ulic (...)/ (...), kierując samochodem marki D.-B., nie zastosował się do sygnalizatora S-1, gdy ten nadawał sygnał czerwony,

tj. o czyn z art. 92 § 1 kw,

2) w tym samym miejscu i czasie, kierując w/w pojazdem, wjechał na skrzyżowanie, pomimo braku możliwości kontynuowania jazdy,

tj. o czyn z art. 97 kw w zw. z art. 25 ust. 4 pkt 1 PRD,

3) w tym samym miejscu i czasie, kierując w/w pojazdem, nie korzystał z obowiązkowych pasów bezpieczeństwa,

tj. o czyn z art. 97 kw w zw. z art. 39 ust. 1 PRD,

4) w tym samym miejscu i czasie, kierował w/w pojazdem nienależycie zaopatrzonym w wymagane urządzenie w postaci trójkąta ostrzegawczego,

tj. o czyn z art. 96 § 1 pkt 5 kw,

I. obwinionego W. Z. uznaje za winnego popełnienia zarzucanych mu czynów: z punktu 1 – stanowiącego wykroczenie z art. 92 § 1 kw, z punktu 2 – stanowiącego wykroczenie z art. 97 kw, z punktu 4 – stanowiącego wykroczenie z art. 96 § 1 pkt 5 kw

i za to na podstawie wskazanych przepisów skazuje go, a na podstawie art. 96 § 1 pkt 5 kw, art. 9 § 2 kw, art. 24 § 1 i 3 kw wymierza mu łącznie karę grzywny w wysokości 300 (trzysta) złotych;

II. obwinionego W. Z. uniewinnia od popełnienia zarzucanego mu czynu z punktu 3;

III. na podstawie art. 118 § 1 kpw, art. 627 kpw w zw. z art. 119 kpw zasądza od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 100 (sto) złotych tytułem wydatków postępowania oraz kwotę 30 (trzydzieści) złotych tytułem opłaty.

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Obwiniony W. Z. w dniu 8 kwietnia 2016 roku około godziny 11:55 w W. kierował samochodem marki D.-B.. Po dojechaniu do skrzyżowaniu ulicy (...) i ulicy (...) od strony (...), obwiniony miał zamiar wykonać manewr skrętu w prawo w ulicę (...). Skręcając, nie zastosował się do sygnału świetlnego i wjechał za sygnalizator S-1, gdy nadawał on czerwony sygnał świetlny dla jego kierunku ruchu, przy czym nie paliła się także tzw. zielona strzałka, dopuszczająca możliwość warunkowego skrętu w prawo. Dodatkowo, obwiniony wjechał na skrzyżowanie, nie mając możliwości kontynuowania jazdy, z uwagi na pieszych znajdujących się na przejściu dla pieszych. Obwiniony nie miał zapiętych pasów bezpieczeństwa.

Powyższe obserwowali jadący za pojazdem obwinionego funkcjonariusze Policji – K. M. i K. B.. Pojazd obwinionego został zatrzymany do kontroli, podczas której funkcjonariusze ujawnili dodatkowo brak obowiązkowego wyposażenia pojazdu, w postaci trójkąta ostrzegawczego.

Obwiniony dysponuje zaświadczeniem lekarskim o przeciwwskazaniu do używania pasów bezpieczeństwa w okresie od 30 marca 2016 roku do 30 kwietnia 2016 roku.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o następujące dowody:

- notatkę urzędową (k. 1),
- zaświadczenie lekarskie (k. 9),
- częściowo wyjaśnienia obwinionego W. Z. (k. 30v),
- zeznania świadków: K. M. (k. 30v–31), K. B. (k. 50-51),
- plan organizacji ruchu (k. 42-48).

Obwiniony W. Z. przyznał się do popełnienia czynu polegającego na niezaopatrzeniu pojazdu w wymagane urządzenie w postaci trójkąta ostrzegawczego, choć równocześnie wyjaśnił, że posiadał trójkąt w pojeździe, o czym w trakcie kontroli nie wiedział. Obwiniony nie przyznał się do popełnienia pozostałych zarzuconych mu czynów. Wyjaśnił w szczególności, że na przedmiotowe skrzyżowanie wjechał w momencie, gdy sygnalizator nadawał zielone światło. Następnie zmuszony był się zatrzymać po wjechaniu na skrzyżowanie, z uwagi na peleton rowerzystów, który przejeżdżał przez skrzyżowanie wzdłuż ulicy (...). Odnośnie jazdy bez zapiętych pasów, obwiniony wskazał, że posiadał zaświadczenie lekarskie zwalniające go z tego obowiązku; nie potrafił stwierdzić, czy miał je przy sobie w trakcie kontroli (k. 30v).

Sąd zważył, co następuje:

Odnośnie poczynionych przez Sąd ustaleń faktycznych

Wyjaśnienia złożone przez obwinionego W. Z., w których zaprzecza on popełnieniu czynów opisanych w pkt. 1, 2 i de facto także w pkt. 4 wniosku o ukaranie, stanowią w ocenie Sądu rezultat przyjęcia przez obwinionego określonej linii obrony, zmierzającej do uniknięcia odpowiedzialności. W judykaturze wskazuje się, iż prawem obwinionego jest złożenie w sprawie takich wyjaśnień, jakie uznaje za najbardziej korzystne z punktu widzenia swojej obrony – może skutecznie realizować swoje uprawnienia procesowe (a Sąd zobowiązany jest interpretować je zgodnie z zasadą in dubio pro reo) do czasu, gdy nie popadnie w sprzeczność z obiektywnie ustalonymi w oparciu o przeprowadzone

dowody faktami, wskazaniem wiedzy i doświadczenia życiowego (wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z 28 stycznia 1998 r., II AKa 230/97, OSA z 1999 r., nr 11-12, poz. 89).

Wiarygodne są jedynie te wyjaśnienia obwinionego, w których przyznał on, że w miejscu i w czasie wskazanym we wniosku o ukaranie poruszał się przedmiotowym pojazdem i został zatrzymany przez funkcjonariuszy Policji na ulicy (...) oraz fakt, iż dysponuje zaświadczeniem lekarskim zwalniającym go z obowiązku zapinania pasów bezpieczeństwa, co zostało potwierdzone zaświadczeniem lekarskim (k. 9).

Wyjaśnienia obwinionego, w których neguje on sprawstwo zarzucanych mu czynów z pkt. 1 2 i 4 wniosku o ukaranie, są sprzeczne z zeznaniami świadków – K. M. (k. 30v-31) oraz K. B. (k. 50-51), które z kolei korelują z treścią notatki urzędowej (k. 1). Sąd dał wiarę zeznaniom świadków K. M. i K. B. - funkcjonariuszy Policji, podejmujących w stosunku do obwinionego interwencję w dniu 8 kwietnia 2016 roku. Świadców ci są funkcjonariuszami Policji – osobami obcymi w stosunku do obwinionego, nie mają żadnych powodów, aby obwinionego bezpodstawnie pomawiać. Ich zeznania są obiektywne, logiczne, jasne, pełne i zgodne z doświadczeniem życiowym. Jak już wyżej wskazano, zostały nadto poparte dokumentacją w postaci notatki urzędowej z przeprowadzonej interwencji. Początkowa pomyłka świadka K. M. odnośnie brakującego elementu wyposażenia pojazdu (świadek wskazał gaśnicę, a nie trójkąt) została wyjaśniona w dalszym toku przesłuchania. Świadek K. B. nie pamiętał, czy chodziło o gaśnicę czy trójkąt. Nie pamiętał także szczegółów odnośnie przechodzenia pieszych przez przejście, co wynika - zdaniem Sądu - z upływu czasu od zaistnienia zdarzenia i wielości podobnych interwencji podejmowanych przez świadka. Okoliczności te wynikają natomiast niewątpliwie z notatki urzędowej i zeznań pierwszego z przesłuchanych świadków. Jak już wyżej wskazano, nie ma żadnych powodów, aby zeznaniom tym odmówić wiarygodności.

Wiarygodne są ujawnione dane o karalności (k. 11, 27), zaświadczenie lekarskie (k. 9) i plan organizacji ruchu przesłany przez Zarząd Dróg Miejskich (k. 42-48) – nie zachodzą bowiem żadne okoliczności mogące podważyć wiarygodność tych dokumentów i żadna ze stron ich nie kwestionowała.

Odnośnie kwalifikacji prawnej czynów przypisanych obwinionemu.

Pierwszy z czynów przypisanych obwinionemu wyczerpał dyspozycję art. 92 § 1 kw (niezastosowanie się do sygnału drogowego), drugi - art. 97 kw (naruszenie przepisów o bezpieczeństwie lub porządku ruchu), czwarty – art. 96 § 1 pkt 5 kw (niedopełnienie obowiązków dopuszczenia pojazdu do ruchu)

Art. 92 § 1 kw stanowi, że kto nie stosuje się do m.in. sygnału drogowego, podlega karze. W okolicznościach sprawy niniejszej obwiniony nie zastosował się do sygnału drogowego i wjechał za sygnalizator S-1 podczas nadawania czerwonego sygnału świetlnego dla jego kierunku ruchu. Stosownie do treści przepisu § 95 ust. 1 pkt 3 Rozporządzenia Ministrów Infrastruktury oraz Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 31 lipca 2002 roku w sprawie znaków i sygnałów drogowych czerwony sygnał świetlny nadawany przez sygnalizator S-1 oznacza zakaz wjazdu za sygnalizator.

Warunkiem odpowiedzialności za wykroczenie z art. 97 kw jest, aby uczestnik ruchu lub inna osoba znajdująca się na drodze publicznej, w strefie zamieszkania lub strefie ruchu, a także właściciel lub posiadacz pojazdu, wykroczył przeciwko innym przepisom ustawy z dnia 20 czerwca 1997 roku - Prawo o ruchu drogowym lub przepisom wydanym na jej podstawie. Wykroczenie to ma charakter formalny. Do jego znamion nie należy skutek w postaci spowodowania wypadku drogowego czy stworzenia sytuacji zagrożenia w ruchu. Przedmiotem ochrony przepisu art. 97 kw jest bezpieczeństwo i porządek ruchu na drogach publicznych. Dyspozycja normy z art. 97 kw ma charakter blankietowy. Odsyła do przepisów spoza kodeksu wykroczeń. Owe inne przepisy o bezpieczeństwie lub porządku ruchu na drogach publicznych to wszelkie akty prawne, zarówno ustawy, jak i wydawane na ich podstawie rozporządzenia zawierające uregulowania dotyczące bezpieczeństwa i porządku na drodze publicznej. Podstawowym aktem prawnym zawierającym takie przepisy jest Prawo o ruchu drogowym. W przedmiotowej sprawie obwiniony nie zastosował się do przepisu art. 25 ust. 4 pkt 1 te same ustawy, który stanowi, że kierującemu pojazdem zabrania się wjeżdżania na skrzyżowanie, jeżeli na skrzyżowaniu lub za nim nie ma miejsca do kontynuowania jazdy.

Art. 96 § 1 pkt 5 kw stanowi, że właściciel, posiadacz, użytkownik lub prowadzący pojazd, który na drodze publicznej, w strefie zamieszkania lub w strefie ruchu dopuszcza pojazd do jazdy, pomimo że pojazd nie jest należycie zaopatrzone w wymagane urządzenia i przyrządy albo pomimo, że nie nadają się one do spełnienia swego przeznaczenia, podlega karze. Kwestie należytego zaopatrzenia w wymagane urządzenia reguluje rozporządzenie Ministra Infrastruktury z dnia 31 grudnia 2002 roku w sprawie warunków technicznych pojazdów oraz zakresu ich niezbędnego wyposażenia, które w § 11 ust. 1 pkt 13 stanowi, iż pojazd samochodowy wyposaża się w trójkąt do ustawiania na drodze, przeznaczony do ostrzegania o obecności unieruchomionego.

Kwalifikacja prawna czynów obwinionego zarzucanych w pkt. 1, 2 i 4 nie budzi żadnej wątpliwości.

Zasadnym jest twierdzenie, iż obwiniony jest sprawcą wykroczeń, a nie jedynie czynów zabronionych. Jego czyny są bezprawne (naruszają normę sankcjonowaną i nie zostały popełnione w okolicznościach wyłączających bezprawność), karalne (realizują wszystkie znamiona czynów zabronionych i nie zostały popełnione w okolicznościach wyłączających karalność), karygodne (są czynami społecznie szkodliwym), są to również czyny zawinione przez obwinionego (popełnione w sytuacji, w której sprawca mógł postąpić zgodnie z nakazami zawartymi w normach prawnych, nie zachodzi w stosunku do nich żadna z ustawowych lub pozaustawowych okoliczności wyłączających winę). Stopień zawinienia wyznaczają: rozpoznawalność sytuacji – zarówno w sferze faktycznej, jak i w płaszczyźnie jej prawnego wartościowania, możliwość przeprowadzenia prawidłowego procesu motywacyjnego i podjęcie decyzji o postąpieniu zgodnie z nakazem prawa oraz zdolność do pokierowania swoim postępowaniem. Ocena tych okoliczności prowadzi do wniosku, iż obwinionemu można postawić zarzut, że w czasie swoich bezprawnych, karalnych i społecznie szkodliwych czynów nie dał posłuchu normom prawnym.

Z przepisu art. 39 ust. 1 ustawy Prawo o ruchu drogowym wynika obowiązek korzystania z pasów bezpieczeństwa przez kierującego pojazdem samochodowym. Jednakże zgodnie z art. 39 ust. 2 pkt 1 tejże ustawy - z powyższego obowiązku zwolnione są osoby mające zaświadczenie lekarskie o przeciwwskazaniu używania pasów bezpieczeństwa. Obwiniony w toku postępowania wyjaśniającego przedstawił wymagane zaświadczenie lekarskie, które stwierdzało przeciwwskazanie do używania pasów bezpieczeństwa przez niego w czasie zarzucanego mu czynu.

Mając zatem na względzie wskazane wyżej okoliczności, Sąd uniewinnił W. Z. od popełnienia zarzucanego mu czynu z pkt. 3 wniosku o ukaranie.

Stosownie do treści przepisu art. 9 § 2 kw – Sąd, orzekając jednocześnie o ukaraniu za trzy wykroczenia, wymierzył łącznie karę w granicach zagrożenia określonych w przepisie przewidującym najsurowszą karę – art. 96 § 1 pkt 5 kw.

Wymierzając karę obwinionemu W. Z., Sąd kierował się ustawowymi dyrektywami jej wymiaru określonymi w art. 33 kw.

W przekonaniu Sądu orzeczona kara w swojej dolegliwości nie przekracza stopnia winy obwinionego, jest adekwatna do stopnia wymagalności zachowania zgodnego z prawem w odniesieniu do realiów sprawy. Stopień społecznej szkodliwości każdego z czynów nie był nieznaczny, w szczególności niezastosowanie się do czerwonego sygnału świetlnego jest bardzo niebezpiecznym manewrem i nie może być lekceważone. Takie zachowanie nieść może za sobą negatywne skutki w zakresie bezpieczeństwa innych uczestników ruchu drogowego. Sąd miał równocześnie na uwadze właściwości, warunki osobiste i majątkowe obwinionego, jego stosunki rodzinne, sposób życia przed popełnieniem wykroczenia. Okolicznością obciążającą jest karalność obwinionego za wykroczenia drogowe.

Mając na uwadze powyższe, Sąd uznał, iż orzeczona wobec obwinionego łączna kara grzywny w wysokości 300 złotych jest sprawiedliwa. Uzmysłowi obwinionemu naganność jego zachowania i skłoni do przestrzegania prawa w przyszłości. Spełni również cele w zakresie społecznego oddziaływania. Odpowiada nadto sytuacji majątkowej obwinionego.

Na podstawie przepisów art. 118 § 1 kpw, art. 627 kpk w zw. z art. 119 kpw Sąd zasądził od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa opłatę od kary w wysokości 30 złotych, ustaloną na podstawie art. 3 ust. 1 w zw. z art. 21 pkt 2

ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych oraz zryczałtowane wydatki postępowania w kwocie 100 złotych, których wysokość ustalono na podstawie § 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 10 października 2001 roku w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wysokości opłaty za wniesienie wniosku o wznowienie postępowania w sprawach o wykroczenia.